

Oğlan ve Gökkuşağı Baykuşu

Ebru Mina TOMURCUK

Ođlan ve Gökkuşadı Baykuşu

Ebru Mina TOMURCUK

Fısıldayan ormanın kıyısındaki şirin bir köyde, Eli adında bir oğlan yaşırdı. Sıcak kahverengi teni, dağınık koyu saçları ve yumuşak bir gülümsemesi vardı. Eli sık sık tek başına yürür, bulutları izler ve dünyayı merak ederdi. Bir gün, çantası yanında sallanırken, ormanın hiç olmadığı kadar derinlerine daldı.

Ağaçlar yükseldi ve ılık yeşil ile altına dönuştü. Aniden, yumuşak bir "huu" sesi Eli'yi durdurdu. Alçak bir dalda küçük, tumbul bir baykuş oturuyordu. Tüyleri sakin bir lavanta rengindeydi ve kocaman kehribar gözleri yavaşça kırpiyordu. Kanadındaki bir kurdeleye minik bir kalem asılıydı. Eli'nin kalbi hızlı attı ama korku değil, merak hissetti.

Baykuş başını yana eğdi. "Merhaba," dedi yumuşak, bilge bir sesle. Eli şaşkınlıkla nefes aldı. "Konuşabiliyorsun!" Baykuşun tüyleri parıldadı ve parlak sarıya döndü. "Mutlu olduğumda tüylerim sarı ışıır," diye açıkladı baykuş. "Ben Eli," dedi oğlan ve baykuşun tüyleri daha da parladı. Hemen arkadaş oldular.

Eli sordu: "Tüylerin neden renk değiştiriyor?" Baykuşun tüyleri yumuşak maviye soldu. "Üzüldüğümde maviye döner," dedi sessizce. Eli baykuşun sarkmış kanatlarını fark etti. "Üzölmek sorun değil," dedi nazıkçe. Baykuş şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Eli başını salladı. "Annem tüm duyguların kabul edilebilir olduğunu söyler."

Baykuşun tüyleri yumuşak bir pembeye döndü. "Hiç beni anlayan bir arkadaşım olmamıştı," dedi. "Bana bir konuda yardım etmek ister misin?" Eli hevesle başını salladı. Baykuş içi boş bir ağaca uçtu ve boş bir kitap çıkardı. "Bir duygular günlüğü yapmak istiyorum," dedi. "Her duyguyu çizmeme yardım eder misin?" Eli gülümsedi. "Çok isterim!"

Yosunlu bir kütüğün üzerine oturdular, kitap aralarında açıktı. Baykuş düşünürken tüyleri lavantaya döndü. "Sakin olduğumda lavantayım," dedi. Eli lavanta rengi bir kıvrım çizdi. "Mutlu olduğumda parlak sarıyım," diye cıvıladı baykuş, tüyleri parlarken. Eli sarı bir güneş çizdi. "Üzüldüğümde yumuşak maviyim," diye fısıldadı, tüyleri maviye dönerken. Eli mavi bir yağmur damlası çizdi.

Öğleden sonrayı renkler çizip duyguları adlandırarak geçirdiler. Baykuş heyecanlandığında tüyleri turuncuya döndü ve Eli parlak bir alev çizdi. "Peki ya kızgınlık?" diye sordu Eli. Baykuşun tüyleri koyu kırmızıya döndü. "Kalemimi bulamadığımda kızgın hissederim," diye öttü. Eli güldü ve kırmızı bir karalama çizdi. "Sorun değil," dedi. "Herkes bazen kızgın hisseder."

Güneş batmaya başlarken baykuşun tüyleri sıcak bir altına döndü. "Teşekkürler, Eli," dedi. "Bu günlük duygularımı daha iyi anlamama yardımcı oluyor." Eli renkli sayfalara baktı. "Belki ben de kullanabilirim," dedi. "Bazen gri bir bulut gibi utangaç hissederim." Baykuşun tüyleri griye döndü. "Utangaçlık sorun değil," dedi. "Yeni arkadaşlarla tanıştığımda ben de utangaç hissederim."

Ertesi gün Eli midesinde bir düğüm hissetti. Okul için endişeliydi. Günlüğü açtı ve yeşil bir düğüm çizdi. "Endişe yeşildir," dedi. Baykuş penceresinde belirdi, tüyleri yumuşak yeşildi. "Ben de endişeli hissediyorum," dedi. "Ama bunu seninle paylaşmak onu küçültüyor." Eli gülümsedi. "Haklısın," dedi. "Gerçekten küçülmüş gibi hissediyorum."

Günlüğe daha fazla duygu eklemeye karar verdiler. Baykuş gurur duyduğunda tüyleri mora döndü. "Günlüğümüzle gurur duyuyorum," dedi. Eli mor bir yıldız çizdi. "Ben de gurur duyuyorum," dedi. "Duyguların bu kadar renkli olabileceğini bilmiyordum." Baykuş mutlulukla öttü. "Her duygunun bir rengi var," dedi. "Ve her renk güzel."

Bir gün baykuşun tüyleri koyu, fırtınalı bir maviye döndü. "Çok üzgün hissediyorum," dedi. "Eski arkadaşım taşındı." Eli yakınına oturdu. "Üzgünüm," dedi. "Çizmek ister misin?" Baykuş başını salladı. Eli büyük bir mavi dalga çizdi. "Üzüntü bir dalga gibi hissedilebilir," dedi. "Ama geçecek." Baykuşun tüyleri biraz aydınlandı.

Eli kendi üzüntüsünü paylaştı. "Dedem hastalandığında üzülmüştüm," dedi. Baykuşun tüyleri yumuşak bir maviye döndü. "Bana anlattığın için teşekkürler," dedi. "Paylaşmak yardımcı oluyor." Yan yana iki mavi gözyaşı çizdiler. "Artık üzüntümüzün bir arkadaşı var," dedi Eli. Baykuşun tüyleri yumuşak, umutlu bir pembeye döndü. "Dostluk duyguları kolaylaştırır," dedi.

O günden sonra Eli günlüğü her gün kullandı. Kızgın hissettiğinde kırmızı bir yanardağ çizdi. Mutlu hissettiğinde sarı bir güneş çizdi. Baykuşun tüyleri her zaman onun duygularıyla uyumluydu ve bunlar hakkında konuşurlardı. "Duygular hava gibidir," dedi baykuş. "Gelirler ve giderler, bu sorun değil." Eli başını salladı. "Ve onları birlikte anlayabiliriz."

Eli'nin arkadaşları günlüğü fark etti. "Bu ne?" diye sordu arkadaşı Maya. Eli ona renkli sayfaları gösterdi. "Bu benim duygular günlüğüm," dedi. "Sen de bir tane yapmak ister misin?" Maya başını salladı. Kısa süre sonra başka çocuklar da katıldı ve kendi duygularını çizdiler. Baykuşun tüyleri mutlulukla parlak sarı ışıdı. "Tüm renklere bak!" diye cıvıladı.

Baykuşun tüyleri göz alıcı bir gökkuşağına döndü. "Hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim!" dedi. Eli baykuşa nazıkçe sarıldı. "Bana öğrettiğin için teşekkürler," dedi. "Artık tüm duyguların kabul edilebilir olduğunu biliyorum." Baykuş yanağını ona sürttü. "Ve arkadaşım olduğun için teşekkürler," dedi. "Birlikte harika bir şey yaptık."

Ve böylece, fısıldayan ormanın kıyısındaki şirin köyde, Eli ve gökkuşağı baykuşu duygular günlüklerini herkesle paylaştılar. Mutlu sarıdan üzgün maviye kadar her duygunun anlayışla karşılanmayı hak ettiğini öğrendiler. Eli ne zaman büyük bir duygu hissetse, ne yapacağını tam olarak biliyordu: onu çizmek, adlandırmak ve bir arkadaşıyla paylaşmak. Çünkü paylaşmak duyguları kolaylaştırır ve dostluk her şeyi daha parlak yapar.